

КОНРАД
ИЛИ
МОМЧЕТО ОД КОНЗЕРВАТА

Наслов на оригиналот

KONRAD oder DAS KIND AUS DER KONSERVENBÜCHSE

Christine Nöstlinger

Copyright © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 1975

Copyright of the translation © S. Fischer Foundation
by order of TRADUKI

Објавувањето на ова дело беше поддржано од ТРАДУКИ, книжевна мрежа, на која ѝ припаѓаат Сојузното министерство за европски и меѓународни прашања на Република Австрија, Министерството за надворешни работи на Сојузна Република Германија, швајцарската културна фондација Про Хелвеција, КултурКонтакт Австрија, Гете Институтот, Агенцијата за книги на Словенија ЈАК, Министерството за култура на Република Хрватска и фондацијата „С. Фишер“.

traduki

Кристине Нестлингер

КОНРАД

или

МОМЧЕТО ОД КОНЗЕРВА

ПРЕВОД ОД ГЕРМАНСКИ

ЗОРИЦА НИКОЛОВСКА

Госпоѓата Бerti Бартолоту седеше на столчето за нишање и појадуваше. Таа испи четири шолји кафе и изеде три земички со путер и мед, и две меки јајца од чаша, и една кришка црн леб со шунка, и сирење, и една кришка бел леб со паштета од гускин црн дроб. Бидејќи госпоѓата Бартолоту се нишаше додека ја деше и пиеше – столчињата за нишање впрочем служат за тоа човек да се ниша – нејзината светлосина утринска наметка доби кафеави флеку од кафето и жолти флеку од јајцата. Освен тоа цел куп трошки од лебот и земичките ѝ паднаа во деколтето на утринската наметка.

Госпоѓата Бартолоту стана и во дневната соба потскокнуваше толку долго на едната нога, сè додека сите трошки од наметката не паднаа долу. Потоа ги излижа своите прсти лепливи од медот. А потоа си рече себеси: „Драго дете, сега ќе се измиеш и уредно ќе се облечеш и ќе одиш на работа, ајде брзо!“

Кога госпоѓата Бартолоту си зборуваеше себеси, секогаш си велеше „драго дете“.

Своевремено, кога госпоѓата Бартолоту навистина беше дете, мајка ѝ секогаш ѝ велеше: „Драго дете, ајде напиши ги домашните задачи, драго дете, избриши ги садовите, драго дете, молчи!“

И потоа подоцна, кога госпоѓата Бартолоту повеќе не беше дете, нејзиниот маж, господинот Бартолоту, секогаш ѝ велеше: „Драго дете, ајде зготви го ручекот, драго дете, ајде сошиј ми копче на панталоните, драго дете, ајде избриши го подот!“

Госпоѓата Бартолоту беше навикната на тоа да ги извршува задачите и наредбите само тогаш кога некој ќе ѝ се обратеше со „драго дете“. Мајка ѝ беше одамна почината, а господинот Бартолоту одамна го беше напуштил домот; зошто го сторил тоа - тоа не е ничија работа, туку лична работа. Во секој случај госпоѓата Бартолоту немаше никого освен себе си, кој ќе ѝ каже „драго дете“.

Госпоѓата Бартолоту отиде во бањата. Посака да се избања во убава врела вода. Но, за жал, во кадата пливаа златните рипки. Беа тоа седум малечки и четири големи златни рипки коишто госпоѓата Бартолоту вчера ги извади од аквариумот и ги стави во кадата бидејќи сметаше дека на рибите им е потребна промена на водата. Секој човек, си помисли госпоѓата Бартолоту, секој човек оди на одмор и патува.

Само кутрите животинки - златните рипки цела година пливаат во круг, наоколу во нивниот тркалезен стаклен сад.

Госпоѓата Бартолоту одлучи да се задоволи со убаво, топло туширање. (Таа во бањата имаше посебна кабина за туширање). Но, за жал, вратата на кабината за туширање во облик на хармоника се заглави. Всушност, таа не беше заглавена, туку не се отвораше бидејќи госпоѓата Бартолоту имаше затегнато јаже за сушење на алишта и тоа четири пати надолж и нашироко од прозорецот до кабината за туширање, за на него да ги исуши своите фармерки и памучни џемпери. А во мијалникот се наоѓаа фармерките и џемперите што таа сè уште не ги беше испрала.

„Е тогаш, драго дете, хемиски ќе се исчистиш“, му рече таа на својот лик во огледалото, зеде парче вата и извади едно големо шише од тоалетниот орман. Од големото шише на парчето вата истресе розов сок и потоа со него темелно си го истри лицето. Парчето вата стана сосема шарено. Стана розово од пудрата, и црвено од карминот, и црно од маскарата за трепки, и кафеаво од моливот за веѓи, и зелено од сенката за очи, и темносино од моливот за очи.

„Ова изгледа прекрасно!“, му рече госпоѓата Бартолоту на парчето вата и потоа го фрли точно покрај корпата за отпадоци под мијалникот. Потоа зеде не-

колку туби и неколку шишенца и моливи од тоалетниот орман и повторно си го направи лицето розово и црвено, и црно, и кафеаво, и зелено, и темносино. Притоа забележа дека шишенцето со маскарата за трепки беше речиси празно. Затоа со карминот на сидот од бањата на белите плочки напиша:

ДА КУПАМ МАСКАРА ЗА ТРЕПКИ!!!!

Потоа зеде сунѓер и ги избриша зборовите ДА КУПАМ ТАОЛЕТНА ХАРТИЈА, што, исто така, беа испишани со кармин на плочките, зашто вчера таа веќе беше купила тоалетна хартија.

Пред да ја напушти бањата, госпоѓата Бартолоти се погледна во огледалото над мијалникот бидејќи сакаше да знае дали изгледа млада или стара. Таа, всушност, имаше млади и стари денови. Денеска госпоѓата Бартолоти имаше млад ден и беше задоволна од своето лице. „Не може да биде помладолико, не може да биде поубаво“, промрморе таа оддавајќи си себеси признание. Сите брчки околу очите и околу устата беа покриени со розовата течна пудра.

Колку години имаше госпоѓата Бартолоти, тоа таа никому не му го откриваше и затоа никој не го знаеше тоа. И затоа имаше различна возраст.

Прастарата госпоѓа Мајер, сосетката, кога зборува-ше за госпоѓата Бартолоту велеше: „Младата сосетка Бартолоту“.

Внукот на прастарата госпоѓа Мајер, малиот Мишко, велеше: „Старата госпоѓа Бартолоту“.

Господинот Егон, кој во аптеката ги продаваше правта и чепчињата и мастите и кој од многуте прочитани рецепти имаше две брчки од грижи на челото, велеше: „Берти Бартолоту е жена во најубавите години!“

Господинот Егон, исто така, беше господин во најубавите години. Тој имаше педесет и пет години. Со госпоѓата Бартолоту тој се дружеше два пати неделно, еднаш во неделата тој ја посетуваше неа и еднаш во неделата таа го посетуваше него. Потоа одеа во кино и во театар, а потоа одеа да јадат, и потоа одеа да се напијат вино, и потоа одеа во некоја кафеана. Два пати во неделата господинот Егон ѝ велеше на госпоѓата Бартолоту „Бертичке“ и госпоѓата Бартолоту му велеше на господинот Егон „Егонче“. Меѓутоа, кога ќе се видеа на улица – во другите денови – или кога госпоѓата Бартолоту во аптеката купуваше сируп за кашлица, тогаш таа му велеше „господине магистер“, а тој ѝ велеше „почитувана госпоѓо“. Инаку, во останатите денови тие ништо не си говорела еден на друг.

Деновите кога се дружеа беа, всушност, секогаш саботите или вторниците.

Откако доволно долго се набљудуваше во оггедалото, госпоѓата Бартолоти се врати во дневната соба. Повторно седна на столчето за нишање, си запали една пура и размислуваше дали да почне со работата или да оди да пазарува или дали, сепак, не е подобро повторно да легне в кревет. Токму во мигот кога се одлучи да легне в кревет засвони свончето на влезната врата. Свонеше мошно силно и мошне долго. Госпоѓата Бартолоти уплашено се стресе. Свонеше онака како што свонат само поштарите и куририте со телеграми и пожарникарите.

Госпоѓата Бартолоти ја стави пурата на чиничето со цветни мостри и се упати кон влезната врата. Се надеваше дека оној кој свонеше силно и долго е всушност поштарот кој ги носи парите. Госпоѓата Бартолоти секогаш го чекаше поштарот, кој ги носеше парите и понекогаш тој и навистина доаѓаше и носеше пари.

Илјада шилизни или две илјади шилинзи или дури и пет илјади шилинзи, зависно од тоа колку беше голем тепихот што го продаваше госпоѓата Бартолоти.

На платната дознака тогаш пишуваше:

ФИРМА БАРТОЛОТИ & КОМПАНИЈА
РАЧНО ТКАЕЊЕ И РАЧНО ПЛЕТЕЊЕ

Фирмата Бартолоту и компанија беше, всушност, госпоѓата Бerti Бартолоту. Зборот „компанија“ таа го измисли за да може нејзината визит-картичка да изгледа поотмено и посолидно.

Госпоѓата Бартолоту ги плетеше најубавите и најшарените теписи во целиот град. Трговците со теписи, како и трговците со мебел кои ги продаваа нејзините теписи секогаш им велеа на своите клиенти: „Госпоѓата Бартолоту е вистински уметник! Нејзините теписи се мали уметнички дела, затоа се толку скапи!“

(Всушност, трговците со теписи и трговците со мебел бараа од клиентите три пати повеќе пари отколку што ѝ плаќаа на госпоѓата Бартолоту; затоа теписите беа толку скапи.)

Оној кој свонеше силно и долго и кој стоше пред влезната врата не беше поштарот со парите. Беше поштарот кој ги носи пакетите. Поштарот за пакети се издиши и си ја избриша потта од челото. „Леле, колку е тешко ова“, рече тој, покажувајќи на големиот пакет завиткан во бело. „Најмалку дваесет килограми!“ Потоа поштарот за пакети го влечеше пакетот по ходникот во кујната и госпоѓата Бартолоту потпиша потврда дека го примила пакетот и на поштарот му даде пет шилизни како бакшиш. Поштарот рече: „Догледање“, и госпоѓата Бартолоту рече, исто така, „ догледање“, и го испрати поштарот до влезната врата.

Потоа ја зеде пурата од дневната соба и седна на еден кујнски стол пред големиот бел пакет. Се фати за русо бојосаната коса, помина со сино бојосаните нокти по прамните од косата што беа крути од спрејот за коса и почна да размислува.

Ова сигурно не е волна! Волната не е толку тешка. Еден пакет волна во оваа големина, размислуваше таа, има најмногу пет до шест килограми.

Госпоѓата Бартолоту стана и одеше околу пакетот. На пакетот го бараше името на испраќачот, но не можеше да го најде.

Не најде име на испраќач ни тогаш кога со мака го преврте пакетот за да провери и на долната страна.

„Драго дете“, си рече строго себеси госпоѓата Бартолоту, „драго дете преиспитај си ја совеста!“

Работата всушност беше во тоа што госпоѓата Бартолоту имаше една манија: таа најмногу од сè ги сакаше купоните, картичките за нарачки, бесплатните понуди и специјалните понуди. Кога во некое списание или во некоја книга или во некој магазин ќе најдеше залепена картичка за нарачка или купон што може да се отсече, тогаш таа ќе го отсечеше или откинеше, ќе го пополнеше и ќе нарачаше. Толку многу беше опседната со картичките за нарачка и со купоните, што никогаш не размислуваше дали тој предмет навистина ѝ беше потребен. Со оваа манија за

нарачување госпоѓата Бerti Бартолоту се стекна со најчудните предмети: еден лексикон за животни во седумнаесет томови, еден пар сиви кончени машки чорапи, еден пластичен сервис за чај за дваесет и четири лица, претплата за списание за одгледувачи на риби и за списание за нудизам.

Освен тоа: една турска мелница за кафе (но не за мелење кафе, туку како осветлување за масичката покрај креветот), десет пара гаќи од мохер во голема величина и девет будистички молитвени олтари. Без какво било сомнение најнеобичното нешто што госпоѓата Бартолоту кога и да е го беше нарачала и добила, беше еден тепих. Кога поштарот тогаш го донесе ужасно скапиот и одвратен тепих со цветни шарички, тогаш госпоѓата Бартолоту многу плачеше поради својата манија и тогаш си вети дека никогаш, никогаш повеќе нема да прави нарачки. Меѓутоа, како што вообичаено се случува, кога човек има некоја манија, госпоѓата Бартолоту веќе следниот ден ја пополни следната картичка:

Со ова порачувам
по приемот и без поштарина
144 (со зборови: СТО ЧЕТИРИЕСЕТ И ЧЕТИРИ)
мали посребрени лажички

Затоа сега госпоѓата Бартолоти си ја преиспитуваше совеста. Совеста ѝ беше речиси сосема чиста. Освен порачката на еден гратис-пакет со пет тестенини во форма на елки и пробно пакување диететски житарки, се сети уште само на специјалната понуда на хромирани копчиња заедно со клешти за втиснување и железо за штанцување. Но, невозможно беше таа специјална понуда да е потешка од дваесет килограми. А пробните парчиња и гратис-нарачките – тоа го знаше госпоѓата Бартолоти – тежеа најмногу сто грама.

Можеби – си помисли госпоѓата Бартолоти – пакетот го испратил мојот добар вујко Алојз, можеби тој ми испратил нешто за роденден, на крајот на краиштата овој добар човек веќе триесет години не ми испратил ништо за роденден. Ако сега сака тоа да го надомести, тогаш би можело да се дојде до тие дваесет килограми!

Госпоѓата Бартолоти ги зеде ножиците за сечење ситен лук и ја пресече врвката од пакетот. Потоа од пакетот ја откина белата хартија за пакување и го крена капакот од големата кутија, што беше под него. Под капакот се наоѓаше светлосина дрвена волна. На светлосината дрвена волна имаше син коверт, а на него пишуваше:

До госпоѓа Бerti Бартолоту

Тоа беше напишано убаво рамномерно со мрсна лента во боја и со електрична машина за пишување. Добриот вујко Алојз немаше машина за пишување, а освен тоа името Бerti тој го пишуваше секогаш со „тх“.

Госпоѓата Бартолоту го отвори ковертот, ја извлече завитканата хартија и прочита:

*Почитувана госпоѓо Бартолоту,
Во прилог ја испраќаме испораката што ја нарачавте. Многу жалиме поради големото доцнење, но поради реструктурирањето на нашата производствена постапка настапија неочекувани потешкотии, кои дури сега успеавме да ги надминеме.*

Доколку сега немате повеќе потреба од оваа испорака – во што не се надеваме – тогаш, се разбира, дека можете да ни ја вратите по пошта и без поштарина. Притоа би сакале да напоменеме дека од хигиенски причини, секако, можеме да примиме само неотворени конзерви.

Под ова имаше и потпис што гласеше или „Хунберт“ или „Хонберт“ или „Монберт“.

А уште под него стоеше:

**СТОКАТА Е ПРЕДАДЕНА ВО БЕСПРЕКОРНА СОСТОЈБА
И ТАА ПОВЕЌЕ ПАТИ Е ИСПИТАНА ВО
НАШЕТО ПРЕТПРИЈАТИЕ.**

Госпоѓата Бартолоту ги стави ковертот и писмото на кујнската маса, се наведна над картонот и почна да претура во светлосините дрвени струготини. Под дрвените струготини таа почувствува нешто мазно, тврдо и студено. Ги фрли дрвените струготини од картонот и тогаш виде една голема сребрено сјајна конзерва. Конзервата беше приближно толку голема колку еден машки чадор и дебела колку трупот на една трисетгодишна бука. На конзервата немаше етикета, на неа имаше само една светлосина точка, речиси толку голема колку и монетата од десет шилинзи. На едниот капак на конзервата имаше натпис ГОРЕ, а на другиот капак стоеше ДОЛУ. На средниот дел на конзервата пишуваше: „Документите се наоѓаат во внатрешната страна!“

Госпоѓата Бартолоту тркалајќи ја извади конзервата од картонската кутија и ја исправи така што ГОРЕ беше горе, а ДОЛУ беше долу. Чукна во средиштето на конзервата; звучеше прилично шупливо.

„Сигурно не е овошна салата“, промрморе таа.

„Можеби се пуканки“, промрморе потоа.

Госпоѓата Бартолоту сакаше пуканки. Меѓутоа, кога одблизу ја погледна конзервата, сфати дека таму не можеше да има пуканки. Тука не можеше да има ништо течно или трошно, зашто конзервата беше од таков вид што во средината, долж испапчениот дел, имаше една лимена лента. Лимена лента со лимен прстен на неа. Кога ќе се повлече лимениот прстен, тогаш лимената лента може кружно да се откине и тогаш конзервата се дели на два дела. Затоа во конзервата би требало да има нешто цврсто!

„Конзервирано говедско месо“, си рече себеси госпоѓата Бартолоту и посегна по лимениот прстен. Уште повеќе од пуканките госпоѓата Бартолоту го сакаше конзервираното говедско месо. Дваесет килограми говедско месо бездруго се многу голема коцка и дваесет килограми говедско месо сосема сигурно нема да влезат во нејзиниот фрижидер, но госпоѓата Бартолоту мислеше: па што, на господинот Егон ќе му подарам еден килограм и на старата Мајер ќе ѝ подарам, исто така, еден килограм и на малиот Мишко ќе му подарам два килограми и на вујкото Алојз ќе му испратам експресно три килограми! Тогаш барем ќе забележи дека јас мислам повеќе на него отколку тој на мене. И освен тоа, мислеше госпоѓата Бартолоту,

една недела не морам ништо да купувам. За појадок, ручек и вечера ќе јадам конзервирано говедско месо.

Госпоѓата Бартолоту го повлече лимениот прстен.

„Драго дете, остави го тоа, би можело да тргне на опаку“, ѝ шепна некој глас во левото уво.

„Драго дете, ајде отвори ја веќе еднаш таа необична конзерва“, ѝ шепна некој глас во десното уво, но бидејќи тоа беа нејзините сопствени гласови, госпоѓата Бартолоту не продолжи да им придава значење. Освен тоа веќе беше доцна. Најмалку пет сантиметри од лимената лента веќе се беа одлепиле од конзервата. Госпоѓата Бартолоту ја влечеше и понатаму. Се создаде звук на необично шиштење. Кога госпоѓата Бартолоту сосема ја извлече лимената лента, горниот дел на конзервата висеше накриво над долниот и шиштењето престана. Мирисаше на алкохол и болница и на свеж озонски воздух.

„Вака не мириса конзервираното говедско месо, освен ако не е некое ужасно грозно говедско месо“, промрморе госпоѓата Бартолоту и го крена горниот дел од конзервата.

Беше добро што кујнскиот стол беше директно зад неа, зашто госпоѓата Бартолоту доби вистински шок. Почна да трепери и тоа од бланшираните врвови на коста сè до светлозелено лакираните нокти на нозете, и малку ѝ се сврте во главата, таа се нишаше и се струполи на кујнскиот стол.

Тој што клечеше во конзервата, рече: „Добар ден, драга мајко“, и љубезно кимна со главата.

Кога госпоѓата Бартолоту ужасно ќе се исплашеше, тогаш таа не само што трепереше и не само што добиваше вртоглавица. Имено, кога ужасно ќе се исплашеше госпоѓата Бартолоту гледаше и мали златни ѕвездички пред очите и зад нив нежен виолетов превез.

Сега госпоѓата Бартолоту беше ужасно исплашена. Ги виде малите ѕвездички и зад нив виолетовиот златен превез и зад него го виде долниот дел на конзервата и во него едно полузбрчкано цуце. Виде една збрчкана глава со илјада брчки и збрчкани раце со збрчкан врат и збрчкани гради. Потоа виде и еден смежурен стомак, зашто цуцето, кое, веројатно, претходно седело во конзервата, сега стана. Збрчканата уста на збрчканото цуце рече: „Драга мамо, растворот за храна е на капакот“.

Госпоѓата Бартолоту нишаше со главата и непрекинато трепкаше со очните капаци. Таа сакаше да ги истера ѕвездичките и виолетовиот превез. Свездичките навистина исчезнаа и преку виолетовиот превез таа можеше внатре, на горниот капак од конзервата, да распознае едно светлосино ќесенце. На ќесето пишуваше: РАСТВОР ЗА ХРАНА. А под него, со помали букви стоеше:

Содржината на ќесичката да се раствори во четири литри млака вода и по отворањето на конзервата веднаш да се истури во содржината на конзервата.

На еден агол од ќесичката стоеше: „Откини овде“, и до него имаше стрелка. Госпоѓата Бартолоту го откина аголот од ќесичката точно таму каде беше стрелката.

„Би било многу fino, да побрзаш“, рече џуџето, „зашто без растворот за храна јас не можам долго да издржам на свеж воздух“.

Госпоѓата Бартолоту стана од кујнскиот стол. Се нишаше.

Ја зеде розовата пластична кофа што беше под мијалникот, ја стави под чешмата и го сврте црвеното копче од протечниот бојлер на „врело“. (Протечниот бојлер беше веќе многу стар. При „врело“ водата ја загреваше „млако“). Зеде еден бокал за којшто знаеше дека собира половина литар вода, и во кофата истури осум бокали со вода и, секако, и растворот за храна. Растворот за храна беше светлокафеав. Со кујнска лажица госпоѓата Бартолоту ја измеша содржината на кофата. Водата стана светлокафеава.

Потоа госпоѓата Бартолоту полека ја истури светлокафеавата вода над главата на збрчканото џуџе. Всушност, таа очекуваше дека светлокафеавата вода

би требало да истекува како туш над џуџето и да искапува делумно во конзервата, а делумно на подот. Но тоа не се случи. Збрчканото џуџе ја исцица целата светлокафеава вода и притоа стануваше сè помазно и наскоро повеќе не прилегаше на џуџе, туку на сосема нормално дете.

Кога госпоѓата Бартолоти ги истури сите четири литри, во конзервата стоеше едно момче чија возраст можеше да биде околу седум години. Тоа имаше здрава исончана боја на кожата, мазна, детска кожа, розови образи, светлосини очи, бели млечни заби и руси кадрички. Всушност, тоа беше голо.

Момчето излезе од конзервата. Пред госпоѓата Бартолоти тоа држеше светлосин коверт. Госпоѓата Бартолоти го зеде ковертот, што беше од пластика, а на рабовите беше водоотпорно запечатен. На него со црни букви беше отпечатено: ДОКУМЕНТИ.

Госпоѓата Бартолоти ги зеде ножиците за сечење ситен лук и го пресече ковертот на местото каде беше испрекинатата линија. Во ковертот имаше: извод од матичната книга на родени, потврда за државјанство и неколку потврди за вакцинации.

На изводот од матичната книга на родени стоеше:

Татко: Конрад Август Бартолоти

Мајка: Бerti Бартолоти

Роден на: 23.10.1967

Место на раѓање: непознато

На потврдата за државјанство пишуваше дека Конрад Бартолотти, син на Конрад Август Бартолотти и Берта Бартолотти, има австриско државјанство.

А на потврдите за вакцинација можеше да се види дека Конрад Бартолотти беше вакциниран против шарлах, црна кашлица, рубеола, туберкулоза, тифус, дизентерија, дифтерија, тетанус и вариола.

Потоа во ковертот госпоѓата Бартолотти најде уште рачно изработена хартија со рапав раб на која со украсни букви и со светлосино мастило беше напишано следното:

Драги родители,

Сега Вашата желба, по која најмногу копнеевте, се оствари.

Ние, производителите, Ви посакуваме многу среќа и многу задоволство со Вашиот подмладок.

Ви посакуваме тој постојано да Ви причинува задоволство и да Ви ги исполни очекувањата, коишто ги поставивте за него и на нашата фирма.

Нашата фирма стори сè за да Ви овозможи

*среќно, пријатно и многу надежно дете. Сега
Ви сторете го тоа што е потребно!*

*Сигурно тоа нема да Ви падне тешко бидејќи
нашите производи се користат и контроли-
раат многу лесно, посебно затоа што наши-
те технички високоразвиени производи нема-
ат природно условени грешки и недостатоци.*

На крајот уште една молба до Вас!

*Нашиот подмладок е конструиран на тој на-
чин што покрај вообичаениот надзор и одр-
жување има потреба и од љубов.*

Ве молиме, не заборавајте го тоа!

Многу задоволство во иднина Ви посакува

И повторно потписот беше или „Хунберт“ или „Хонберт“ или „Монберт“.

Седумгодишното момче, кое, според изводот од матичната книга на родени, се викаше Конрад Бартолоту, клопотеше со забите, а му се наежи и кожата.

„Немаш ли облека?“ - праша госпоѓата Бартолоту.

„Облека овде ќе добијам, така беше речено“, рече Конрад.

Госпоѓата Бартолоту го зеде својот дебел плетен џемпер од гардероберот во ходникот и му го стави